

Å drive allmennlegepraksis – en viktig oppgave vi aldri fikk utdannelse i

D

e siste ti årene har det skjedd store endringer i organisering av mange norske allmennlegekontorer. På 80-tallet var fastlønnsleger i kommunalt drevne kontorer normen, iallefall i små og middels store landkommuner. Politisk var det å gjøre butikk på helsetjenester nærmest skambelagt, både blant kolleger og i samfunnet.

På 90-tallet har det å drive legekontor fått mer og mer butikkpreg, med myndighetenes velsignelse. Mange leger føler at de har fått igjen sin autonomi i arbeidsgangen. Myndighetene innser at de får mer for pengene, blant annet fordi selve driften av legekontorene ikke lenger er kommunenes problem, det gjør legene dels «innimellom» de medisinskfaglige oppgavene og dels på fritida. Den enkelte lege har dermed fått større ansvar og belastning i hverdagen, men mange synes det er en lav pris for den befriende følelsen det er å kunne styre kontoret etter de ønsker man selv måtte ha for rasjonell drift av legekontoret.

I fastlegeordningen ser det ut som det bare er de minste kommunene som beholder kommunalt drevne kontorer, og selv der vil legene ved sentret nok måtte ta sin tønn i ulike spørsmål vedrørende drift. Selv om de færreste leger har formell utdannelse i jus, økonomi og personalhåndtering er dette fagområder vi er nødt til å sette oss inn i og bruke tid og krefter på ved siden av selve legegjerningen.

Utposten har derfor valgt å samle endel stoff i dette og kommende nummere som dekker mye av det leger bør vite og kunne når de har ansvaret for drift av et legekontor. Vi håper dette stoffet bidrar til å klargjøre og inspirere til rasjonell drift av landets allmennlegekontorer. Det er i denne sammenhengen viktig å huske at publikums oppfattelse av oss ikke bare er basert på den gode legegjerning. Tilgjengeligheten på telefon, medarbeidernes trivsel, håndtering av henvendelser og så videre så absolutt er med på å skape vårt omdømme i befolkningen.

Jannike Reymert